

Sygn. akt IV CZ 130/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w L. z dnia 29 września 2011 r.,
w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko J. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 marca 2014 r.,
zażalenia strony pozwanej
na postanowienie Sądu Okręgowego w L.
z dnia 25 października 2013 r.

**uchyla zaskarżone postanowienie i pozostawia
rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego
w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 października 2013 r. Sąd Okręgowy w L. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z powodu nieuiszczenia należnej opłaty.

Z uzasadnienia postanowienia wynika, że pełnomocnik J. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L., która była powodem w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 29 września 2011 r., ... 179/11, wniósł od tego wyroku dniu 26 września 2013 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i uiścił opłatę od skargi w wysokości 1 589 zł. Tymczasem należna opłata wynosi 1 590 zł. Uznając wniesioną skargę za nienależycie opłaconą, Sąd odrzucił ją na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c.

W zażaleniu pełnomocnik skarżącej zarzucił wydanie zaskarżonego postanowienia z naruszeniem art. 130 § 1 w związku z art. 398⁶ § 2, art. 424¹² i art. 398²¹ k.p.c. i wniósł o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁶ § 3 k.p.c. nieopłacona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega odrzuceniu. Do nieuregulowanej tym przepisem kwestii usunięcia braków formalnych skargi ma jednak zastosowanie na podstawie odpowiednich odesłań art. 130 § 1 k.p.c. (art. 424¹², art. 398²¹, 391 § 1 k.p.c.). Przepis ten po uchyleniu art. 130² § 3 k.p.c. ustawą z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 24, poz. 1571) znajdują tu odpowiednie zastosowanie, tzn. z uwzględnieniem rygoru właściwego środkiem zaskarżenia (odrzuć, a nie zwrot). Przewodniczący powinien zatem wezwać pełnomocnika strony, która wniosła skargę, do uiszczenia należnej opłaty i dopiero po bezskutecznym upływie terminu do jej uzupełnienia odrzucić ją (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013 r., IV CZ 82/13, nie publ.).

Mając na względzie powyższe, zarzut skarżącego, że Sąd odrzucił skargę z naruszeniem prawa, ponieważ nie zastosował przewidzianego w art. 130 § 1 k.p.c. postępowania naprawczego, należało uznać za uzasadniony.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).